

РЕШЕНИЕ

№ 27593

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9693** по описа за **2024** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „ГРУП 7“ ЕООД, чрез адв. С. Б., срещу решение № 2129/08.05.2024 г. по анд. № 17085/2023 по описа на СРС, НО, 97 с-в. С решението е изменено, издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., Наказателно постановление № 22-2300415/26.10.2023 г., с което на касатора на основание чл. 415, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. като е преквалифицирано нарушението като маловажно по смисъла на чл. 415в от КТ и е определена имуществена санкция в размер на 300 лв.

В касационната жалбата са изложени доводи за неправилност и необоснованост на оспореното решение. Поддържа се становище, че в случая са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Касаторът твърди, че остава неясно защо при преквалифициране на деянието съдът е наложил максимално предвидения по чл. 415в от КТ размер на санкцията. Иска отмяна на въззивното решение и потвърденото с него наказателно постановление. Алтернативно моли съда да намали наложената имуществена санкция от 300 лв. на 100 лв. Претендира разноски по делото.

В съдебно заседание, касаторът, чрез адв. Б. поддържа изложеното в касационната

жалба.

Ответникът – директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез юрк. Т., оспорва жалбата като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Касаторът е санкциониран за това, че не е изпълнил в срок до 31.08.2023 г. задължително предписание под № 2, дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ от ДИТ – С., с протокол за извършена проверка от 15.08.2023 г. В предписанието е посочено, че работодателят следва да начисли и изплати допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в процент върху основната работна заплата на Н. Т. Г. пропорционално на отработеното време за периода м. ноември 2022 г. до м. юни 2023 г., съгласно чл. 12, ал. 1 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, а по същество се явява правилно. Въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото, като подробно е обсъдил събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства. Въз основа на установеното е направил обосновани изводи относно законосъобразното съставяне на АУАН и НП, както и за липсата на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения. Настоящият съдебен състав напълно споделя извода, обективиран в оспореното решение, че административнонаказателната отговорност на юридическото лице е ангажирана законосъобразно.

Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Според т. 12 на същата разпоредба контролните органи на Инспекцията по труда могат да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения. Видно от текста на ал. 1 задължителните

предписания по своя правен характер представляват принудителни административни мерки. След влизане в сила на предписанието, съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно- наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. Следователно и с оглед липсата на доказателства за противното, съставът на вмененото нарушение - неизпълнение на предписание на административен орган в указания срок до 31.08.2023 г. вкл., е осъществен.

Съгласно разпоредбата на чл. 415в от КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Съобразно доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ, следва да се отнесе към така наречените „нарушения на просто извършване" или още „формални нарушения". Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние – неизпълнение на задължително предписание в срок. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи защита на работника във връзка с изпълнение на трудовите му права, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени).

В допълнение, съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. по т. дело № 7/2010 г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл. 415в от КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ (с изключение на тези по чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и ал. 3 и чл. 63, ал. 1 и ал. 2 от КТ), при наличие на предпоставките по този текст. В тази връзка, районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението (ТР № 8/16.09.2021 г. по тълк. дело № 1/2020 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС). При тази хипотеза, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание. В случая, правилно районният съд е приел, че нарушението е отстранено в изключително кратък срок и за работника не са произтекли вредни имуществени последици, поради което е упражнил правомощието си като въззивна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение" по см. на чл. 415в от КТ. Както беше посочено, за да се приложи тази разпоредба нарушението следва да бъде отстранено веднага след установяването му и да не са произлезли вредни последици за служителя. В случая, безспорно е установено в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, че на 11.09.2023 г. на Н. Г. е била заплатена сумата от 26,17 лева, представляваща допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит. Допуснатото нарушение е констатирано на 21.09.2023 г., както изрично е посочено в НП, следователно същото е отстранено на по-ранен етап, преди съставяне на АУАН и по инициатива на работодателя. Законосъобразно е определена от съда и наложената санкция, а именно в максимално предвидения от закона размер от 300 лв., доколкото действително служителят е бил лишен от допълнително трудово възнаграждение за дълъг период.

Следва да се отбележи, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно” административно нарушение по чл. 415в от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните” нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в от КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност (за разлика от тези по чл. 28 от ЗАНН), а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер. С оглед изложеното неоснователни са твърденията, изложени в касационната жалба, че в процесния случай са налице предпоставки за приложението на чл. 28 от ЗАНН.

Предвид гореизложеното, съдът не констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, които да обуславят отмяна на оспорения съдебен акт, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2129/08.05.2024 г. по анд. № 17085/2023 по описа на СРС, НО, 97 с-в.

ОСЪЖДА „ГРУП 7“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя С. Л. да заплати по сметка на Дирекция „Инспекция по труда“ С., сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.